

επεβλήθησαν 1646, χρηματικά 8328, ἐν ὄλω 8, 323 φιορίνια ἐπηνέβησαν 1,699. Ἡ ἀστυνομία ἐτύπωσεν ἐν ὄλω 641,403 φύλλα ὑπηρεσίας. Ἡ ἀκριβὴς ἐνέργεια τῆς ἀστυνομίας δηλοῦται ἐν ταῖς μεγάλαις πανηγύρεσι, ὡς π. χ. ἐν τοῖς γάμοις τοῦ Διαδόχου, ἐν οἷς σχετικῶς ἀνάξια λόγου ἀτυχήματα ἢ ἐγκλήματα συνέβησαν. Τοιαύτη ἡ βιενναῖα ἀστυνομία!

Η ΘΥΣΙΑ

Ἑμμετρον διήγημα.

Sachez-le, c'est le cœur qui parle et qui soupire
Lorsque la main écrit . . .

ALFRED DE MUSSET

Α'

Κόρη ξανθὴ, λευκὴ ὅταν τὰ σεντόνια,
Ἀπλόνεται ἔς τὸ στρώμα τῆς ἐκεῖ. . .
Θερρίζει τὰ δεκαεπτὰ τῆς χρόνια
Τύφος, ἀρρώστια ἄγρια, κακὴ.

Καὶ ἔχει τὰ δοντάκια τῆς σφιγμένα,
Τὰ χεῖλη τῆς σκασμένα καὶ κλειστά,
Καὶ ἔξω ἀπ' τὸ κρεββάτι κρεμασμένα
Τὰ χέρια τῆς ὅταν κίβουνα ζεστά.

Ἄπ' τὰ μαλλιά, ποῦ ἔς τᾶσπρο προσκεφάλι
Πέφτουνε γύρω ὀλόξανθοι σωροί,
Εἰς τὸ παρθενικὸ τῆς τὸ κεφάλι
Χρυσὸ στεφάνι Παναγιῆς φορεῖ.

Τὰ γαλανὰ τῆς μάτια θολωμένα
Κι' ὀρθάνοικτα δὲν ἔχουν πλεῖα ματιά. . .
Καὶ εἶνε μεσ' ἔς τᾶσπράδια τοὺς χυμένα
Κόκκινο αἷμα, κόκκινη φωτιά.

Κρυφὰ ἀναστενάζει καὶ θαυροῦζει
Ἡ δύστυχη μητέρα τῆς σκυφτή. . .
Τοῦ κάκου πλεῖα δὲν βλέπει, δὲν γνωρίζει,
Εἶνε κορμὶ ἀναίσθητο αὐτῆ.

Β'

Ἦρθ' ὁ γίατρος. . . Ἐ τῶρα το μετωπό του
Τῆς ἐπιστήμης φαίνεται τὸ φῶς.
Τὴν βλέπει καὶ ἔς τὸ μάτι τὸ δικό του
Ὅ κίνδυνος δὲν μένει πλεῖα κρυφός.

Ἐκάθησε κοντὰ τῆς χλωμιασμένος
Χαῖδεύει τὰ μαλλιά τὰ ζηλευτὰ,
Καὶ λέει ἔς τὴ μητέρα θαυροσμένος:
«—Τί κρίμα, θὰ τὰ κόψωμε αὐτά! . . .»

Ἐὖν νάκουσεν ἡ κόρη μεσ' ἔς τὸ βύθος,
Τὸ στόμα ἀνοιγοκλεῖ χωρὶς μιλιά,
Ἄνατριχιάζει μιά στιγμὴ τὸ στήθος
Καὶ σέρνεται τὸ χέρι ἔς τὰ μαλλιά. . .

Μὲ κόπο ἐσηκώθηκ' ἡ μητέρα
Εἰς τοῦ γιατροῦ τὸ λόγο τὸ σκληρό.
Εὐρήκ' ἕνα ψαλίδι ἐκεῖ πέρα,
Εὐρήκ' ἕνα δίσκο ἀργυρό.

Κ' ἔγειρε πάλι κ' ἔκρυψε τὴν ὄψι
Μέσα ἔς τὴ μητρικὴ τῆς ἀγκαλιά,
Γιὰ νὰ μὴ ὀδη τὸ χέρι ποῦ θὰ κόψῃ
Τῆς ἀκριβῆς τῆς κόρης τὰ μαλλιά.

Μόνον ὅταν ἐννοῶσι' ὄλα τελειωμένα
Ἐκύτταξε με πρόσωπο στυστό
Ἐ τὸν ἄσπρο δίσκο τὰ μαλλιά ριγμένα,
— Χρυσάφι μεσ' ἔς τᾶσημι σκορπιστό! . .

Καὶ ὅταν, ἀφ' ἔμειν' ὦρα λίγη,
Κ' ἐπρόσταξε τί πρέπει νὰ γενῆ,
Ἄνασηκώθηκε ὁ γίατρος νὰ φύγῃ,
Τοῦ εἶπε με σπαρακτικὴ φωνή:

«—Γιατρὲ, γίατρὲ!.. Ὅα σώσης τὸ παιδί μου;..»
Εἶπ' ὁ γίατρος: «—Πιστεύω!.. σὲ πονῶ!..»
Μὰ δὲν ἀρκεῖ, φτωχῆ, ἡ θέλησί μου. . .»
Καὶ ἔδειξε ἕψηλ' τὸν Οὐρανό.

Γ'

Σκλάβα ποῦ θεῖα δύναμι λὲς παίρνει
Γιὰ νὰ ξεφύγῃ πειρατοῦ φιλιῶ,
Τριάντα ἡμέραις-νύχτες παραδέρνει
Ἐ τοῦ Χάρου τὴν ἀχόρταγῃ ἀγκαλιά.

Καὶ εἶνε φοβερὴ ἡ ἀγωνία
Πότε σιγὰ σιγὰ παραμιλᾷ,
Πότε φωνάζει ὅπως τὰ θηρία
Ἦ πέφτει καὶ ἔς τὸ πάτωμα κυλᾷ. . .

Κάποτε δέρνει ὄλους ὄργισμένη,
Καὶ τὴ μητέρ' ἀκόμη τὴ φτωχῆ.
Κ' ὕστερα γέρνει πάλι κούρασμένη
Ἐ τὸ στρώμα τῆς θαρρετὶ χωρὶς ψυχῆ. . .

Τριάντα ἡμέραις!.. Ἄχ! κ' ἡ κάθε ἡμέρα
Ὅπου πέρνῃ μετριέται με κερί
Ἦ ἀνάφτει τακτικὰ—καλὴ μητέρα—
Ἐ τὴ μάννα τοῦ Χριστοῦ τὴν τρυφερῆ.

Δ'

Μεσ' ἀπ' τὸ παραθύρι πῶχουν κλείσει
Ἦ γινεῖ ὁ ἥλιος μί' ματιὰ κρυφῆ,
Ἐὖν νᾶρχεται νὰ ὀδη καὶ νὰ ῥωτήσῃ,
Τί κάνει ἡ ξανθὴ τοῦ ἀδελφῆ.

Ἐξω πετοῦν μικρὰ χελιδονάκια
Καὶ τὸν τρελλὸ τὸν Μάρτη τραγουδοῦν,
Κι' ἀκούονται ἔς τὸν δρόμο τὰ παιδάκια
Ποῦ τρέχουν καὶ φωνάζουν καὶ πηδοῦν.

Εἶν' ὁ γίατρος ἔς τῆς ἀρρωστῆς τὸ πλάι—
Κοιμᾷτ' ἐκεῖνη ἤσυχα, γλυκὰ,
Κ' ἡ μαραμμένη ὄψι τῆς γελαίει. . .
Ἐτὸ ἡ ζωὴ τὸν θάνατο νικᾷ!..

Ἐ τὴν μάννα λέει ὁ γίατρος— «Θὰ ζήσῃ
Ἦ κόρη σου, θὰ γείνη πλεῖα καλὰ!»
Κ' ἐκείνη, πρὶν ἀκόμη τὴν κρατήσῃ,
Τὰ χεῖλη τῆς ἔς τὰ χέρια του κολλᾷ. . .

Χαρὰ ἔς τὴν τύχῃ τῆς ψυχῆς ἐκείνης
Ποῦ δίνει τέτοια εἶδησι καλῆ.
Ἄγιάζεται με τῆς εὐγνωμοσύνης
Τὸ δάκρυ καὶ τὸ θερμὸ φιλί!

Ε'

Ἦτον ἡ τρίτη ἡμέρα τοῦ Ἀπριλίῃ
Ὅταν ἐβγήκ' ἡ πρώτη τῆς μιλιῶ
Μισοστυγῆ ἀπ' τᾶσπρα τῆς τὰ χεῖλη:
«—Μητέρα μου, ποῦ εἶνε τὰ μαλλιά;»

Καὶ ἀνοίξεν ἐκεῖνη τὸ συρτάρι
Ποῦ εἶχε τὰ χρυσὰ μαλλιά κλειστά,
Κ' ἔφερε τὸ παλῆρό τῆς τὸ καμᾶρι
Ἐ τὴν ἀρρωστῆ τὴν κόρη τῆς μπροστά.

Κ' ἔπιασ' ἡ κόρη μεσ' ἔς τὰ δάκτυλά της
Μὲ πόνο τῶν μαλλιών της τὸν σωρὸ
Κ' ἐσφύγγισε μ' αὐτὰ δυὸ δάκρυά της
Ποῦ ἔτρεχαν ἔς τὸ πρόσωπο τῷ χρῶ... .

Ἔπειτα ζήτησ' ἕνα καθρεφτάκι
Τὴν ὄψι της νὰ ἰδῆ τὴν τορινή...
Ἵσαν εἶδε, χαμογέλασε λιγάκι
Καὶ εἶπε μὲ ἀδύνατη φωνή

Καὶ μὲ γλυκὸ παράπονο ἡ κόρη:
«—Καλὲ μητέρα, πρὶν ἔς τὸν κόσμον ἔγω
Παρακαλοῦσες νάμουνα ἀγόρι—
Ἄχ, τὸρ' ἀγόρι ἔγεινα κ' ἐγώ...»

Κι' ἐφίλησε μὲ πόνο τὰ μαλλιά της,
Καθὼς φιλοῦμε φίλο μας νεκρὸ,
Καὶ τᾶσπρωξε ἔς τὸ στρώμα μακρὰ της
Καὶ εἶπε κί' ἄλλο λόγο περὶ πικρὸ*

«—Μητέρα, πάρ' τα' κρύψ' τα ἔς τὸ συρτάρι
Καὶ κλειδώσε καλὰ μὲ τὸ κλειδί...
Ἐκεῖνος ποῦ μιά ἡμέρα θὰ μὲ πάρη
Τὰ περασμένα πλοῦτή μου νὰ ἰδῆ!»
.....

Γ'

Πετοῦν ἡ ἡμέραι, φεύγουνε τὰ χρόνια...
Ἐσχνιοῦντ' ἡ λύπαι, σβύνουν ἡ χαραῖς.
Λυόνουν τὰ κρῦα τοῦ Γενάρη χιόνια...
Μαδοῦν ἡ πασχαλλιαῖς ἡ τρυφεραῖς.
.....

Ζ'

Σὲ σάλλα, ποῦ κανεῖς τὸν νοῦ του χάνει
Ἐπὶ τὸ φῶς, τὸν κόσμον τὸν πολὺ,
Κόρη ξανθὴ τῆς νύφης τὸ στεφάνι
Φορεῖ καὶ γέρνει κάτω ντροπαλῆ.

Τὰ καταγάλανά της τὰ ματάκια
Τοῦ οὐρανοῦ μας μοιάζουν ζωγραφιά,
Τὰ χεῖλη της, τὰ δυὸ της μαγουλάκια
Εἶνε δροσιὰ γεμάτα κ' ἔμορφα.

Χαρούμενος τὸ χέρι του τῆς δίνει
Νέος μὲ πρόσωπ' ὅλο γελαστό...
Αὐτὸς καρδιὰ καὶ ἔμορφα ἐκείνη,
Κάνουν οἱ δυὸ ζευγάρι ταιριαστό.

Καὶ λέν: «—Εὐχαριστῶ!..» ἔς τὸν κάθε ἕνα
Ποῦ φέρνει τὴν δική του τὴν εὐχὴ
Μὲ λίγα λόγια ἀπ' τὰ συνειθισμένα:
«—Χρόνια πολλά, καλὰ ἢ εὐτυχὴ!»... .

Η'

ἽΟ κόσμος φεύγει μένον οἱ δυὸ μόνοι.
... Σηκώθηκε ἡ κόρη χαροπῆ.
Τὴν ὄψι της χαμόγελο χρυσόνει!
«—Ἰώρα ἐκεῖνο ποῦ σοῦ εἶχα πεῖ...»

Καὶ τοῦδωσε τᾶριστερὸ της χέρι,
Ἵ τὸ κάτασπρο τὸ γάντι της κλειστό,
Κ' ἔπηρε τὸ κερί γιὰ νὰ τὸν φέρη
Ἐμπρὸς ἔς ἕνα συρτάρι σφαλιστό.

Ἵ Εσκυψε κ' ἐξεκλειδώσε μὲ χάρι
Καὶ ἔβγαλ' ἕνα δίσκο ἀργυρῶ,
Κρυμμένον μεσ' ἔς ἐκεῖνο τὸ συρτάρι
Ἵ Ἀπ' τῆς ἀρρώστιας τὸν παλῆ καϊρό... .

Κ' ἐφίλησε σιγὰ τὸ μέτωπό του
Καὶ μὲ τὰ μεταξένια τὰ μαλλιά
Ἐπέρασε τριγύρω ἔς τὸν λαϊμὸ του
Τετράδιπλη κί' ὀλόχρυση Θηλειά... .

Θ'

Καὶ τὸρ' ἀκόμα ἤθελα νὰ ψάλω
Τοὺς ὄρκους τους, τὰ λόγια τὰ γλυκά.
Τὰ σχέδια... τὸ ἕνα καὶ τὸ ἄλλο,
Τὰ τόσα τῆς ἀγάπης μυστικά..

Μὰ ὁ Οὐδγκὼ φωνάζει ὄργισμένος
Πῶς ἕνας ἄσπρος ἄγγελος πετᾶ,
Κ' ἐκεῖ ἔμπροστὰ ἔς τὴ θύρα καθισμένος
Τὸ δάκτυλο ἔς τὰ χεῖλη του κρατᾶ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Προχθὲς ὑπηρετρία φιλικῆς οἰκογενείας παρου-
σιάζεται εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Ν***, ἥτις ἔχει
βαρῶς ἀσθενῆ τὸν πενθερὸν της.

—Ἡ κυρία μου, λέγει ἡ Σοφία, μοῦ εἶπε πολλὰ
προσκυνήματα, καὶ τί κάνει ὁ κύριος Ν**;

—Εὐχαριστοῦμεν πολὺ, ἀλλὰ εἶνε πολὺ βα-
ρειά, καὶ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ φοβοῦμεθα μὴ
τελειώσῃ.

—Μήπως εἶνε ἀνάγκη νὰ περιμένω ἀκόμη λι-
γάκι; !!

*
**

Πανσαρίας τις, πρὸ καιροῦ μὴ ἀντικρούσας τὴν
θύραν τοῦ κεντρικοῦ ταμείου, εἰσέρχεται εἰς τὸ
ἐστιατόριον.

—Παιδί, πόσο ἔχει ἡ μερίδα ὁ καπαμᾶς;

—Πενήντα λεπτά, κύριε.

—Καλὰ, καὶ ἡ σάλτσα ποῦ εἶνε μαζύ;

—Ἡ σάλτσα δὲν κοστίζει τίποτε.

—Καλὰ* φέρε μου μιὰ μερίδα σάλτσα* ψωμὶ
ἔχω μαζύ μου.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* Ἡ Ἑλλάς δμοιάζει γόνιμον γῆν κρύπτου-
σαν ἐντὸς ἐαυτῆς ἀνεξολόθρευτα φυτικῆς ζωῆς
σπέρματα. Ὡς ἐκείνης τὴν ἐπιφάνειαν καταβά-
σκει πολλάκις παμφάγον πῦρ καὶ κατακαίει μέ-
χρι βίξης τὰ καλύπτοντα αὐτὴν καὶ κατακο-
σμοῦντα φυτὰ καὶ ὑψίωμα δένδρα, ἀρκεῖ δὲ πάν-
τοτε ὀλίγη τις ἀπὸ τῶν νεφῶν νοτιά καὶ ὀλίγη
θερμότης ἡλιακῆ, ἕνα ἐκ τῶν κεκρυμμένων ἐν αὐτῇ
σπερμάτων ἀναβλαστήσῃ καὶ καλύψῃ αὐτὴν νέος
κόσμος φυτῶν ἀγλαῶν· οὕτω καὶ ἡ Ἑλλάς, καί-
περ καταβωσκηθεῖσα ὑπὸ τοῦ βαρβαρικοῦ πυρὸς
καὶ ἐρημωθεῖσα, διετήρησεν ὅμως ἐν ἐαυτῇ ἱκανὰ
πνευματικῆς ζωῆς σπέρματα, εἰς ὧν τὴν ἀναβλά-
στησιν ἤρκει πάντοτε ὀλίγη δρόσος τοῦ οὐρανοῦ
καὶ ἀσθενῆς τις ἡλιακῶν ἀκτίνων ἐπίδρασις. (Φί-
λιππος Ἰωάννου).

* Πολλὴν ἔχει ὁμοιότητα ἡ φύσις τοῦ ἀν-
θρώπου πρὸς τὴν τοῦ οἴνου· διότι ἀμφοτέρω νέοι